

**BURAK
SOYER**

—
Roman
—

B

U

J

I



Burak Soyer 9 Ocak 1986'da Kütahya'da doğdu. 1992 yılında Çanakkale'ye yerleşti. İlkokul, ortaokul ve liseyi burada okudu. 2004 yılında Marmara Üniversitesi Alman Dili ve Edebiyatı'nı kazandı. Aynı yıl okulu bıraktı. Bir süre garsonluk yaptı.

2005 yılında *Radikal* gazetesi Kültür Sanat Servisi ve *Radikal Kitap*'ta stajyer olarak gazeteciliğe başladı. 2006-2008 yılları arasında *Akşam* gazetesi Ekler servisinde muhabir olarak çalıştı. 2008'in sonunda "memleketim" dediği Çanakkale'ye geri döndü. Burada çeşitli yerel gazetelerde görev yaptı. 2010 yılında internethaber.com'da editör olarak işe başladı. 2012 yılında Reklam Store şirketine bağlı 12 sektörel internet sitesinin yayın yönetmenliğini üstlendi. Buradan ayrılıp sözcü.com.tr'de editör olarak işe başladı.

Bu dönemde İstanbul Oyuncu Tayfası'ndan oyunculuk eğitimi aldı ve tekrar Çanakkale'ye dönerek Çanakkale'nin ilk özel tiyatrosu Tiyatro Troya'da oyunculuk eğitimine devam etti. Bu eğitimler neticesinde *Son Mektup* filminde George karakterini canlandırdı. 2009 yılında girdiği Anadolu Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nden 2014 yılında mezun oldu. Halen BirGün, sendika.org, kitapeki.com, gaiadergi.com ve muhtelif internet sitelerine siyaset, edebiyat ve müzik yazıları yazmaktadır.

Buji

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Zivana

BUJİ

Yazan: Burak Soyer

Editör: Çiğdem Uğurlu

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2019 / ISBN 978-605-09-6755-5

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Buji

Burak Soyer

Bir

Evet, herkes gibi benim de planlarım vardı. Ya da ben öyle olduğunu düşünüyordum. Ama bu planlar kariyerimle, hayatımın geri kalanında ne yapacağım ile ilgili değildi. Mikronluk şeylerdi. Haftada bir kitap okumak, her gün film izlemek, maçları İddaa oynamadan takip etmek, sabah, yürüyüşe, belki göt sıkarsa koşuya çıkmak...

Tuvalete giderken bile kırk kere düşünürken plan kelimesini bir anda hayatıma dahil ederek yaşama ihtimali devlet kuşunun kafama konma ihtimali kadar olanaklıydı.

Aklımdan bunlar geçerken ifadesizliği sıfat olarak kullanmaktan çok öteye geçmiş gözlerimi beyaz duvardan pencereye doğru çevirdim. Yastık, sigara ve uzun süre yıkanmamaktan üzerine sinen kötü kokuyu parfümüyle gidermeye çalışmış gibi kokuyordu. Yavaşça doğruldum. Etrafta boş şişe ya da bira kutusu olmadığını fark ettim. Bu iyiydi. Elimi, uyurken sığamadığım için ayaklarımın bir karış dışarıda kaldığı divanın soluna attım. Sabah çileklerim yerli yerinde duruyordu; bir tam bir de yarımın iki parmak üzerinde iki şişe Dimitro Kopulo. İştah kabartan serpme kahvaltı masasına oturmuş gibiydim. Suratımda güller açtığımı hissettim. Yarım kalan şişeye yönelip onu gün yüzüne çıkardım. Mantarı atıp şişeyi kafama diktim. İçime giren her yudum kafamda birbirinden habersiz dolaşan tilkileri uyandırıyor ve o yav-

şaklar sızmadığım zamanlar haricinde durmadan hareket halindeydi. Şişeyi ağzımdan indirdiğimde nefes nefeseydim.

Yerde duran pantolonumu alıp ceplerini yokladım. Yedi lira vardı. “Fena değil,” dedim, “en azından sigara parası çıkar.” Giyindim. Yaşamımın ya da ölmeye yaklaştığım zamanların çetelesini tutan, dili olsa neler anlatabileceğini çok iyi bildiğim salondan çıktım. Helaya gidip işedim. Yüzüme biraz su çarptıktan sonra evin içinde dolaşmaya başladım. Mangiz durumunu çözmem gerekiyordu. Pederin göndereceği haftalığının hesabıma geçmesine daha saatler vardı.

Tekrar salona giderken ablam odasından çıktı. Kendisini ziyaret edecek delilerin sayısı bugün fazla olmalıydı. Çünkü işe gitmek için hazırlanma işinin uzun sürdüğü her halinden belliydi. Birazdan söyleyeceklerini cephanelik olarak kullandığı kafasındaki zulasına atmış mıydı, bilmiyordum.

Kendini güne erken hazırladığı, ona en çok yakışan, dizlerine kadar inen yeşil pardösü ve kırmızı palyaço burun botlarını giymesinden anlaşılıyordu. Saçlarını köpük kullanarak şekillendirmişti. Bunu da adım gibi biliyordum.

İstanbul’a gelmemin üzerinden bir ay geçmişti. Fakat o, tahayyül ettiği kardeşiyle gerçeği arasında dağlar kadar fark olduğunu anlamasıyla beraber ne yapacağını şaşırmıştı. Buna rağmen aynı evde yaşıyorduk ve haliyle yalandan da olsa bir iletişimimiz vardı. Bu yüzden laf olsun diye sordum.

“Erkencisin?”

“Evet. Erken saatte hastam var. Yoğunum bugün.”

“İyi.”

“Seni buraya çağırırken gerçekten böyle bir şeyle karşılaşacağımı tahmin etmemiştim. Sen ölmüşsün ağlayanın yok. Leş gibisin.”

“Sonuç?”

“Sonuç, sonuç... Ne istiyorsun be hayattan? He ne istiyorsun Allah’ın geri zekâlısı! Her şey önüne geldi. Sen ne yaptın

şu ana kadar? Ha? Ne yaptın? Gazetecilik önüne geldi, sevgililerin, o orospular önüne geldi, arkadaşların önüne geldi.”

“Serin gel lan. Bir aydır aynı mevzu. ‘O önüne geldi, bu bilmem ne oldu!’ Ne yapayım? İlkokula geri dönüp baştan mı kurayım hayatımı? Ayrıca sevgililerim beni aldatmış olabilir, ama hiçbiri orospu değildi.”

“O yüzden mi dün gece burada kalan kızın adını sorsam bilemeyecek haldesin.”

“O benim sevgilim değildi.”

“Neyse ne! İnanamıyorum sana ya. Hiçbir şey umurunda değil. Ben akşama kadar yırtınıyorum, sen sadece içip içip orospularla takılıyorsun! Ne istiyorsun oğlum ne? Bak beni delirtme! Lütfen! Kardeşim olduğun güne küfrettirme! Senden bunu ablan olarak rica ediyorum.”

“Dangalak! Sen kaşındın. Ben iyiydim. Ne vardı da beni çağırdın? ‘Gel bak her şey çok güzel olacak!’ Siktir git canımı sıkma sabah sabah!”

“Şu alkol olayını çöz. Hayatını düzene sok. Bak, geçende de söyledim. Canın çok içki isterse dolapta vişne suyu var. Onu kafana dik. Hatta kusana kadar iç. Sigarayı da azalt. Benim çıkmam lazım.”

“Abla!”

“Efendim?”

“Ateşle bakam bi 20’lik. Peder öğleden sonra ancak yatırır benim canlıyı. Gider bir çorba içerim.”

“İyi, tamam. Buraya bırakıyorum. Dediğim gibi. Çok içki isterse canın o vişne suyunu kafaya dik. İyi gelecek. Ben çıkıyorum. Akşam kaçta gelirim belli olmaz.”

Ablam üç kuruşa tamah edip sırf adı var diye ağız kokusunu çektiği o iğrenç patronunun işine gitti. Ben mi? Sallonda yattığım kanepenin yanına koyduğum diğer Dimitro Kopulo’yu aldım. Hepsini içtim. Bir sigara yaktım ve düşünmeye başladım. Neyi düşündüğümü unuttuğum an gün

benim için başlardı. Ablamın verdiği 20 lira dışındaki bozukluklarımla beraber 27 liram vardı. Kısaca iki şişe Dimetro, bir paket de sigara... Pederin gönderdiği haftalığıma ulaşmam için beklemem gerektiğine göre sinyal yolları gözlüyordu.

Harekete geçme vaktiydi. Ayaklandım. Üzerimdekileri çıkartıp ablamın hediyesi mor gömleğimi ve eski ceketimi giydim. Saçlarımı taramadım. Dağınık bıraktım. Çünkü bugün sinema öğrencisini oynayacaktım.

Çalışanların öğle molası ya da mesai çıkışında Cevahir Alışveriş Merkezi'nin önünde takılıyordum. "Abi 1 lira var mı?" sorusu abesti. Tüm alkolikler, uyuşturucu bağımlıları, göçmenler bu yöntemi kullanıyorlardı. Farkımı ortaya gerekiyordu.

Sinyal yaparken mevzuyu dramatik hale getirmek maça 1-0 geride başlamak anlamına gelir. Çok kurcalamayıp karşı tarafın kafasını karıştırılmadığında işler kolay yürür. Senaryo şöyle işler: İki tane hıyar adam işten çıkıp, yanındaki, dizinin dört parmak üzerindeki eteği ve memelerini dürbün gerektirmeden süzmeyi sağlayan beyaz gömleğiyle onlara eşlik eden işe yeni başlamış kevaşeyi yemeğe davet eder. Kız da arkadaşlarına ve ailesine kendisine ne kadar çok ilgi gösterildiğini anlatmak için bu daveti kabul eder. İş çıkışında erkeklerde otomatik *cool*luk yarattığı sanılan kravat gevşetme işlemi gerçekleşir ve kibarlıktan kırılan gençler ile utangaç ama kendinden emin abla Cevahir'e doğru ilerler. Ve sinyalcisi burada devreye girerek oyunculuğunu konuşturur.

Bugün sahneye cantinin biraz altında kıyafetim ve sanatla ilgilendiğim her halimden belli olan tipimle çıkacaktım. Tiradım da hazırды.

"Merhaba. Bitirme ödevi olarak film çekmem gerekiyor. Eğer varsa üzerinizde biraz bozukluk, yardımcı olursanız

kardeşiniz geleceğin yönetmeni olabilir. Yoksa da canınız sağ olsun.” Yanındaki kadına duyarlı biri olduğunu göstermek isteyen her erkek bu numarayı yer.

Planımı yaptıktan sonra telefonu aldım. Bakkalı aradım: İki şişe Dimitro, bir paket Camel.

Yarım kalan sigarayı ateşledim. Mutfağa geçtim. Parkı izlemeye başladım. Kırmızı kaydırak, yeşil salıncak. Ve siktiğimin delisi... Elemanın kahvaltı mönüsünde bir değişiklik yoktu; beş Efes Extra. Ötmeye başlamıştı yine.

“Eyyyy insanlar! Evet evet, sizler. Siz güzel insanlar. Hiç düşündünüz mü niye buradasınız? Burada olmayınca inanın bana bir şey kaybetmeyeceksiniz! Eyy güzel insanlar! Eziyet etmeyin kendinize. Burası adamı yutar.”

Delilik, hayatta nefsi müdafaaya giren tek gerçeği bana göre. Yaşadığımızı sandığımız ve nefes almanın ötesine geçemeyen hayatların vücuda gelmiş hali; uyanmak, düş almak, manita varsa sikişmek, işe gitmek, götü başı yardırıp eve döndükten sonra yaşadığına şükretmek... Yaşamak?..

Aklımdan bunlar geçerken kapı çaldı. Benim piizleri getiren ve tavuk dönere talim edip eve bulgur parası götürmeye çalışan çük kadar Kürt çocuğa aynı şeyi sormaktan çekindim. Nevaleyi alıp kapıyı kapattım. Tekrar mutfağa döndüm. Ablamın Hollanda’dan getirdiği büyük bardaklardan birini çektim. İçine ilacımı döktüm. Tek sefer. Nokta atışı. Baraj sularının taşmaya başladığını hissettim. İçeriden dışarıya akıntı yavaş yavaş geliyordu ve en nefret ettiğim şeyi yaptım; kustum. Bütün piizler boşa gitmişti. Diğer şarabı açtım. Ellerim titriyordu. Lenslerimi takamadım. Sinirden terliklerle dışarı fırladım.

Deli beni görünce durdu. Etrafına bakındı.

“Rahat ol amına kodumum delisi. Gel lan buraya. Gel buraya!”

“Neden bana küfür ediyorsun eyy güzel insan?”

Hiçbir şey söylemedim. Yaklaştım. Kafayı suratının ortasına gömdüm. Yere düştü. O, çoktan yanmış beynine yediği kafanın etkisiyle ağılarken lafa girdim.

“Karı gibi ağlama lan! Hiç mi dayak yemedin? Alt tarafı bir kafa attık. Uzatma.”

“Niye yaptın bana eyy güzel insan? Ben sana ne yaptım?”

“Lan siktirme insanını da seni da am biti. Gönder bakalım senin piizlerden.”

Delinin kahvaltı sofrasına salça olmuştum. Poşeti biraz daha yokladım. Sigara da vardı. Anında arakladım.

“Lan deli! Öt bakem. Ne ayaksın?”

Burnundan gelen kanı durdurmak için beli lastikli, boyası dökülmüş suni deri montunu çıkarttı ve suratına bastırdı. Telefonum çalışıyordu.

“Efendim abla?”

“Yengem.”

“Hangisi?”

“Siktir git. Siktir git gözüm görmesin seni. Topla eşyalarını. Siktir git!”

“Tamam da. Yenge ne? N’olmuş yengene?”

“Ölmüş.”

“Yaşlı mıydı?”

“Defol! Akşam seni evde görürsem polis çağırırım.”

“İyi, tamam. Toparlarım eve gidince.”

“Neredesin sen?”

“Parkta.”

“Kim var yanında?”

“Deli.”

“Sana yemin ediyorum, akşam evde seni görürsem babamlara da söylerim. Gelip seni alsınlar. Yeter be! Yeter!”

“İyi de birader benim kafam karıştı. Şimdi sen deliyle oturyom diye mi kızdın yoksa piizden dolayı mı?”

“Akşam seni görmek istemiyorum.”

“Ya tamam amına koyem ben de meraklısı değilim. Salak mısın nesin? Patrona kızıyor, geliyon bana parlıyon? Ben bir sikim anlamadım söylediklerinden.”

“Allah belanı versin senin!”

“İyi. Görüşürüz.”

Deli çoktan uyumuştı ya da sızmıştı. Piizleri araklayıp eve döndüm. Salondaki yerime kuruldum. Dört Efes Extra, gündüzü idare edecek kadar şarabım vardı. Haftalık yatınca daha da rahatlayacaktım. Akşam kalmam gereken bir çatı altı bulmak dışında herhangi bir şeye ihtiyacım yoktu. Eşyalarımın durduğu osuruktan dolabı açtım. Üç don, iki tişört, bir şort, bir de kışlık pantolon. Bu kadardı işte hayatım. “Buna da şükür,” dedim. Hulk’tan arakladığım sırt çantasına eşyaları koydum. Bir de ablamın zulasını patlattım. Öküz deviren cinsinden dört şişe boğma rakı. Suriye’den gelmişti. Etrafa son kez baktım. Benlik başka bir şey yoktu. “Benlik bir şey ne zaman vardı ki?” dedim. Ablam da olması gerekeni yapmış, beni evden kovmuştu. Götümü mesken tutan şemsiyelerin sayısını unuttuğum için telaşa mahal vermiyordum. Evden çıkıp parka geri döndüm. Deliden arakladığım biradan bir tane açıp düşünmeye başladım. Sonra ne düşündüğümü unuttum. Hayata tekrar başlamıştım.

Boş gözlerle parka bakıyordum. İfade-sizlik, kiracılıktan çıkıp ev sahibine dönüşmüştü içimde. Kontratı da o yapmıştı. Ben sadece boş mukaveleye imza atmıştım. MP 3 player’ımı çıkardım. Listeye baktım. Hiçbir şey dinlemek istemedi canım. Sessizlik iyiydi. Bira bittikten sonra boğma rakılardan birini açtım. Plastik bardak olmadığı için boş bira kutusuna doldurdum. İlk vuruş iyi gelmişti. Sigara yaktım. Kafamı kaldırdığımda gökyüzü egzoz dumanı rengindeydi. Rahmetin yolları kesmesine az kaldığını haber veriyordu. İlk işareti de kafama bir mesaj gibi gönderdiği damlayla gösterdi. Sonra bir tane daha, sonra bir tane daha... Üçüncüsünün gö-

zümnden akan yaşlardan biriyle el ele verdiğini hissettim. İki-
si beraber yanaklarımdan aşağı doğru hepimizin son kalesi
olacak yere, toprağa doğru yavaş yavaş süzölmeye başladı.
Yukarıdaki, gaza çok abanmıyordu demek ki. Tiizden takılı-
yordu. Damlalar pişmaniyeye dönmüş göt kılı inceliğiyle ve
simetrik olarak iniyordu. Hiç aldırmadım.

Yağmur her insan için farklı anlamlar ifade eder. Kimisi
kahve ile kitap, kimisi manitayla karşılıklı iki kadeh şarap,
kimisi için ilk şiir... Benim dünyaya baktığım yerden ise yağ-
mur, üzerime çekilen sifonun heybetli şovundan sonra incele-
rek kesilen su akıntısı anlamına geliyordu. Çünkü ortam bok
kokuyordu...

* * *

Sol yanağımın üzerinde bir şeyin gezindiğini fark etmem-
le uyanmam bir oldu. Herhangi bir darbe yeme olasılığına
karşı aniden kafamı sağa doğru çektim. Ablam başımda bek-
liyordu.

“İyi misin?”

“Öyle, uyuyakalmışım.”

“Hadi kalk. Eve gidelim. Biraz konuşmamız lazım seninle.

“Abla sabahki gibi takılacaksan ben iyiyim böyle.”

“Hayır. Gel hadi.”

Beyaz sakallı dede görüp ermişlik mertebesine ulaşmış gi-
biydim. Eve girene kadar konuşmadık. Ben önde o arkada
merdivenleri yavaş yavaş çıkıyorduk. Kapının önünde dur-
dum. O da durdu ve gözlerini bana dikti. Ne olduğunu anla-
madığım için sordum.

“Girmeyecek miyiz? Taşak mı geçiyorsun benimle?

“Bizim evimiz burası mı?”

Rüyadaymışım gibi hissediyordum.

“Değil mi?”

“Ya of of of! Bir üst kata çıkacağız. İnanamıyorum sana!”

“O şeyden olmuştur ya. Biraz erken sigara içmeye başladım ya. Kafa da dalgın. Yoksa tabii bir kat daha üstte. Bizim dairenin yedi numara olduğunu biliyorum yani. Bakkala falan da sipariş veriyorum ya. Gerçi numara çıkıyordur artık aradığımda, ama ben yine de daire yedi diye söylüyorum yani. Bir numarayı kapıcı olarak hesaplarsan zaten üçüncü katta otomatikman yedi numara da olmak zorunda.”

Ablam garip bir vakayla karşılaştığının farkındalığını koruyarak suratıma bakıyordu.

“Ne oluyor lan bana?” dedim içimden, “devreler hafiften yanmaya başlamış galiba!”

Önüme geçip bir üst kata çıkmaya başladı. Takip ettim. Ama hâlâ söyleniyordum kendi kendime.

“Demek ki, geçende benim siparişleri getirmedi diye bakkala boşuna fırça kaymışız. Ben tabii katı yanlış söyleyince, eh bir de apartman kapısı sürekli açık olduğu için kafası karışmıştır. Olur ya. Ne olacak ki? Herkesin kafa başka yerde. Geçim derdi, trafiği, aşk meşk durumları... Normal bence.”

Ablam hiçbir şey demeden sadece beni dinliyordu. Ben ise baldızını sikip yakalandıktan sonra vaziyeti toparlamaya çalışan salak adam rolüne yatıyordum. Ama az önceki olay bile durumun inceden boka sardığının göstergesiydi. Ağzımla değil götümle konuşuyordum sanki. Hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Aslında bunu ilk olarak ablamın evde olmadığı bir akşam evde tek başıma maç izlerken yaşadığımı fark etmiştim. Daha doğrusu fark ettiğimi sonradan anlamıştım.

Manuel Neuer altı pas içinde üç tane arka arkaya efsane kurtarış yapmış ve Bayern’i ipten almıştı. Ben de tıfilken forvet oynamaktan sıkılıp kaleciliğe merak sarınca, Beşiktaş’ın, kaybettiği bir maçtan sonra kendisine tutulan TRT mikrofona canlı yayında küfreden adamı, Engin İpekoğlu’nu örnek almaya başlamıştım. Ama ona, Türkiye-Macaristan maçından

dolayı da çok kızgındım. Sakatlanıp çıkmasaydı, kaleyi Rüştü Reçber'e bırakmayacaktı. Oyundan çıktıktan sonra onun yerine oyuna giren Rüştü'nün şempanze gibi oradan oraya sıçrayarak çıkardığı toplardan sonra Türkiye Macaristan'a 2-1 koyarken, Rüştü de Engin'in kalesine sidiği bırakmıştı. Bu maçtan sonra yaşadığı performans düşüklüğü yüzünden Engin'i silmiştim, ama yine de devlet televizyonunda hem de canlı yayında hakeme saydıran bir adama saygı duymak gerekirdi.

O gece yedinci şişe şarabı açtıktan sonra Woody Guthrie dinlerken kafamın yörüngesinin başka yere kaymaya başladığını hissetmeye başlamıştım. O an, birden gözümün önüne gelmişti.

Engin İpekoğlu, Çanakkale Dardanelspor'a geldiğinde ben ilkokula gidiyordum ve dört göz Mercedesler yeni piyasaya çıkmıştı. Pederin kafasının epey kıyak olduğu bir akşam canım çok fena pasta istemişti. Peder de her kırılğan alkolik gibi çocuğunun isteğini kırmayarak beni arabaya atıp meydana Füge Pastanesi'ne pasta almaya götürmüştü. Arabayı, beyaz, otuz dört plaka bir dört göz Mercedes'in arkasına park ederken, "Bak içeride kim var? Şimdi havalara uçacak-sın," diye piç piç gülümsemişti. Pastaneden içeri girdiğimde o karşımdaydı işte; Engin İpekoğlu! "Baba! Engin İpekoğlu," dedim. Babam Engin'in omzuna dokunup, "Sen Engin Abinle tanışmadın mı ya?" diye Engin'e beni göstermişti. Engin de dönüp elini uzatarak, "Merhaba delikanlı," dediğinde sağ taşağımdan dizime doğru akan sıcak bir sıvı hissettim. "Biz de fanatik Beşiktaşlıyız Engincim. Bizimki de ne zamandır forvet oynuyordu ama artık kaleciliğe merak sardı. Seni bir de Fevzi Abisini örnek alıyor," dedi babam.

"O maçta sakatlanmasaydın Milli Takım'da hâlâ kaleci sen olacaktın, Engin Abi!" dedim.

"Olur bunlar delikanlı. Sen büyüyünce kendine daha iyi bakarsın, sakatlanmazsın, yerini de kimseye kaptırmazsın."



"Aradığım şey buydu işte. Eskiden olduğu gibi aynı... Sevdığın insanlarla sohbet edip içki içmek, gülmek, ciddi mevzulara dalmak, anıları anlatmak... Herhangi bir sahtelik olmadan, o anda ne varsa içini dökmek ve dökenlerinkini de alıp öptükten sonra başının üzerine koymak kadar tarifsiz bir duygu durumu olmadığına adım kadar eminim. Ama herkesin bir tekerleğe yapışır gibi yapışıp gittiği sorumluluklar, mecburiyetler bunların hepsini elinden alıyordu insanın. Şikâyet etsek de yapmaya devam ettiğimiz şeyler, köküne dinamit yerleştirme isteği uyandıran dışlılar arasında kaybolup gidiyordu."

Burak Soyer, otobiyografik üçlemesinin ilk kitabı olan *Zıvana*'dan sonra kaleme aldığı *Buğ*'de yine lafını esirgemiyor; ilki kadar sarsıcı, ilki kadar sert bir dille anlattığı Sarı'nın hikâyesi kaldığı yerden devam ediyor.

terciye edilen
sıkıyık

23

ISBN 978-605-09-6755-5

ISBN 978-605-09-6755-5



9 786050 967555



Doğan
Kitap